

S P R I E D U M S

Rīgā 2008.gada 10.janvārī

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments
šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore V. Krūmiņa
 senatore J. Briede
 senatore D. Mita

piedaloties pieteicējiem V.K.un M.K. un atbildētājas Rīgas pašvaldības pusē
pieaicinātās iestādes Rīgas bāriņtiesas pārstāvei Marijai Ševčenko un trešajai personai
A.K.,

atklātā tiesas sēdē izskatīja lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz V.K.un M.K.
pieteikumu par Rīgas bāriņtiesas 2006.gada 15.februāra lēmuma Nr.1-6/345 un lēmuma
Nr.1-6/346 atzīšanu par prettiesisku, sakarā ar V.K.un M.K. kasācijas sūdzību par
Administratīvās apgabaltiesas 2007.gada 21.septembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 15.februārī Rīgas bāriņtiesa, pamatojoties uz Civillikuma 203.panta
pirmās daļas 2.punktu un likuma „Par bāriņtiesām un pagasttiesām” 16.panta otro daļu,
pieņēma lēmumu Nr.1-6/345 atņemt M.K. un V.K. nepilngadīgās meitas aprūpes tiesības,
jo viņa atradās veselībai un dzīvībai bīstamos apstākļos vecāku vainas dēļ. Lēmumā
norādīts, ka pastāv aizdomas par vecāku vardarbīgu izturēšanos, kuras rezultātā meitai
radās fiziskas un emocionālas traumas. 2006.gada 15.februārī Rīgas bāriņtiesa pieņēma
lēmumu Nr.1-6/346 par pieteicēju meitas ievietošanu ilgstošas sociālās aprūpes iestādē.
Minētos lēmumus M.K. un V.K. pārsūdzēja Administratīvajā rajona tiesā.

[2] Izskatījusi lietu, Administratīvā rajona tiesa ar 2007.gada 2.maija spriedumu atzina par prettiesisku lēmumu par aprūpes tiesību atņemšanu un atzina par spēkā neesošu lēmumu par pieteicēju meitas ievietošanu sociālās aprūpes iestādē.

[3] Izskatījusi lietu sakarā ar Rīgas bāriņtiesas apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2007.gada 21.septembra spriedumu pieteikumu noraidīja. Tiesa spriedumu pamatoja ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Lēmums par aprūpes tiesību atņemšanu pamatots ar Civillikuma 203.panta pirmās daļas 2.punktu un likuma „Par bāriņtiesām un pagasttiesām” 16.panta otro daļu. Saskaņā ar minētajām tiesību normām bērna aprūpes tiesības vecākiem tiek atņemtas, ja bāriņtiesa atzīst, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vecāku vainas dēļ (vecāku apzinātas rīcības vai nolaidības dēļ). Izvērtējot lēmumā par aprūpes tiesību atņemšanu konstatētos apstākļus, secināms, ka bāriņtiesa abiem pieteicējiem pamatoti nolēmusi atņemt meitas aprūpes tiesības.

[3.2] No pierādījumiem kopumā izriet, ka ģimenē bija radies konflikts un tas veicināja, ka meita ģimenē nesaņēma nepieciešamo atbalstu.

Konflikts meitu ietekmēja negatīvi. Tā rezultātā meita nevarēja uzturēties ģimenē un gūt nepieciešamo emocionālo atbalstu. No konflikta tālāk izrietēja vardarbība, kas šo konfliktu padziļināja. Šāds secinājums izdarāms, īpaši ņemot vērā centra „Dardedze” psiholoģiskās izpētes atzinumu. Šis atzinums apstiprina meitas nestabilo emocionālo stāvokli, pārdzīvoto pēctraumas stresu, vardarbību. Šādas sekas saistāmas ar lietā iegūtajiem pierādījumiem par vardarbību no tēva puses, ko pasīvi atbalstījusi māte.

[3.3] Pieteicēju norādītie argumenti noraidāmi turpmāk minēto argumentu dēļ.

[3.3.1] Pieteicēji pieteikumā norāda, ka 2005.gada 23.jūlijā fiziski meitu ietekmējuši tāpēc, ka viņa bija piedzērusies un atnāca mājās ļoti vēlu.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 51.panta pirmajā daļā nepārprotami noteikts vardarbības pret bērnu aizliegums. Bērna fiziska ietekmēšana kā rupja varas izpausme grauj savstarpēju uzticēšanos, atbalstu un cieņu starp bērnu un vecākiem, pazemo bērnu un uzsver viņa neaizsargātību un tāpēc nav akceptējama kā audzināšanas līdzeklis pat arī īpaši kritiskos gadījumos. Fiziska ietekmēšana bērnam rada ne tikai fiziskas, bet arī emocionālas ciešanas.

[3.3.2] Saskaņā ar normatīvajos aktos noteikto kompetenci centrs „Dardedze” bija tiesīgs sniegt atzinumu par meitas psiholoģiskās pārbaudes rezultātiem. Minēto atzinumu sniedzis speciālists, kura profesionālā atbilstība un kompetence lietā nav apšaubīta. Līdz ar

to nav pamatoti pieteicēju iebildumi par šā atzinuma izmantošanu kā pierādījumu lietā. Savukārt pieteicēju iebildumi attiecībā uz šo nodibinājumu nav vērtējami, jo tas nav strīda priekšmets izskatāmajā lietā.

[3.3.3] Tā kā bāriņtiesa bija pieņēmusi lēmumu par aprūpes tiesību atņemšanu pieteicējiem, bāriņtiesa pamatoti noteica meitai ārpusģimenes aprūpi ilgstošā sociālās aprūpes iestādē, kas šajā gadījumā varēja nodrošināt no vecāku vardarbības cietušajai meitai arī speciālistu palīdzību. Normatīvie akti nenosaka bāriņtiesai pienākumu, pieņemot šāda veida lēmumu, uzreiz norādīt konkrētu aprūpes iestādi. Līdz ar to lēmums par ārpusģimenes aprūpi ir pamatots un tiesisks.

[3.3.4] Bāriņtiesas lēmumā ietvertajai atsaucei uz pieteicējam sastādītajiem administratīvo pārkāpumu protokoliem izskatāmajā lietā nav nozīmes, jo izskatāmajā lietā ir strīds par pieteicēja meitas aprūpes tiesību atņemšanas tiesiskumu. Informācija par pārkāpumiem ceļu satiksmē nevarēja būt par pamatu aprūpes tiesību atņemšanai.

[3.3.5] Liecinieču liecībām lietā nav nozīme, jo lietā nav strīda par to, ka pieteicēji meitai spēja nodrošināt labus sadzīves apstākļus – pārtiku, mitekli, apģērbu u.tml.

[4] Par apgabaltiesas spriedumu pieteicēji iesniedza kasācijas sūdzību, lūdzot spriedumu atcelt pilnībā turpmāk minēto argumentu dēļ.

[4.1] Tiesa, pārbaudot bāriņtiesas lēmuma tiesiskumu, nav vērtējusi tā atbilstību Administratīvā procesa likuma 67.panta otrās daļas 6. un 7.punktam. Bāriņtiesas lēmumā nav norādīti tā lietderības apsvērumi.

[4.2] Tiesa neievēroja objektīvās izmeklēšanas principu (Administratīvā procesa likuma 107.panta ceturtnā daļa), jo tiesa nav pierādījusi faktu, ka pieteicēju meita mājās atradās veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vecāku vainas dēļ.

[4.3] Bāriņtiesa nav pareizi piemērojusi Civillikuma 203.panta pirmās daļas 2.punktu. Tiesa spriedumā akcentē saskarsmes problēmas ģimenē. Taču tās nav pietiekamas, lai atņemtu vecāku aprūpes tiesības.

[4.4] Tiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 154.panta trešo daļu. Tiesa nav vērtējusi pierādījumus kopumā, bet tikai atsaukusies uz bāriņtiesas sniegto informāciju. Tiesa nav norādījusi, kāpēc tā vienam pierādījumam dod priekšroku salīdzinājumā ar citu un atzinusi vienu faktu par pierādītu, bet citu par nepierādītu.

Tiesa spriedumā (14.punkts) pārsvarā konstatē tikai tos apstākļus, kas vienpusēji atspoguļo situāciju, un nav ņēmusi vērā citus apstākļus. Tiesa formāli nopratināja lieciniekus.

[4.4.1] Tiesa nav norādījusi, kādēļ tā 2005.gada 26.jūlijā saņemtajai informācijai, ko sniedzis *A.N.*, dod priekšroku salīdzinājumā ar 2005.gada 25.jūlija Olaines policijas nodaļas vēstuli, kurā norādīts, ka pieteicējs nekādas konkrētas darbības attiecībā uz meitu nav veicis.

[4.4.2] Tiesa nav vērtējusi, kādēļ šajā administratīvajā lietā atrodas 2005.gada 26.jūlija *A.N.* ģimenes apstākļu apsekošanas akts par iespējamiem bērnu tiesību pārkāpumiem.

[4.4.3] Centra „Dardedze” darbinieka sastādītais telefona sarunu apraksts nevar tikt uzskatīts par pierādījumu, jo tieši viņš meitu mudināja uz nepatiesu ziņu sniegšanu.

[4.4.4] Tiesa nav pierādījusi faktu, ka meita cieta no vardarbības no sava tēva puses, ko pasīvā veidā atbalstīja māte. Meitas psiholoģiskās problēmas, kas saistītas ar pārejas vecumu, vecmāmiņas nāvi, kā arī 2002.gadā uz ielas pārciestā vardarbība spriedumā nav ņemti vērā.

[4.4.5] Tiesa nav vērtējusi pieteicēju pieteikumā un paskaidrojumos norādīto.

[4.5] Tiesa nepamatoti vērtēja centra „Dardedze” psihologu atzinumu par meitas psiholoģiskās pārbaudes rezultātiem. Tiesību normas, kas paredz atzinuma sniegšanu, lēmumā nav norādītas. Lietā nav arī atzinuma rakstveida pieprasījums, tādējādi pārkāpta Administratīvā procesa likuma 30.panta pirmā daļa.

Centrs „Dardedze” sociālo pakalpojumu reģistrā reģistrēts tikai 2005.gada 10.decembrī, bet meita saņēma sociālo rehabilitāciju jau no 2005.gada 18.augusta. Centrs „Dardedze” nebija tiesīgs sniegt šos pakalpojumus un nebija tiesīgs sniegt atzinumu par meitas psiholoģisko stāvokli. Tiesa nav pierādījusi, ka centra „Dardedze” atzinums atbilst Administratīvā procesa likuma 150.panta pirmajai daļai.

[4.6] Tiesa nenoskaidroja strīdīgo faktu, ka, liecinieki ieejot zālē, lai noklausītos spriedumu, tika izraidīti no zālēs, tādējādi pārkāpjot procesuālo tiesību normas.

[5] Par pieteicējas kasācijas sūdzību Rīgas bāriņtiesa iesniedza paskaidrojumus, norādot, ka apgabaltiesa pareizi tulkoja materiālo tiesību normas un nepieļāva procesuālo tiesību normu pārkāpumus.

[6] Tiesas sēdē pieteicēji kasācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem pamatiem. Rīgas bāriņtiesas pārstāve kasācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[7] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka bāriņtiesa nav pareizi piemērojusi Civillikuma 203.panta pirmās daļas 2.punktu. Pieteicēju ieskatā tiesa spriedumā akcentē saskarsmes problēmas ģimenē. Taču tās pēc pieteicēju domām nav pietiekamas, lai atņemtu vecāku aprūpes tiesības.

Saskaņā ar Civillikuma 302.panta pirmās daļas 2.punktu bērna aprūpes tiesības tiek atņemtas, ja bāriņtiesa atzīst, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vecāku vainas dēļ (vecāku apzinātas rīcības vai nolaidības dēļ).

Senāta ieskatā no minētās tiesību normas izriet, ka bērna psihiskās veselības apdraudējums arī var būt par pamatu bērna aprūpes tiesību atņemšanai.

Senāts secina, ka apgabaltiesa nav pieļāvusi minētās tiesību normas pārkāpumus, jo apgabaltiesa spriedumā pārbaudīja, vai pieteicēju rīcība radīja viņu meitas veselībai bīstamus apstākļus.

Apgabaltiesa sprieduma 15.punktā ir atzinusi, ka saskaņā ar minēto tiesību normu lietā noskaidrojams, vai pieteicēju meita vecāku vainas dēļ atradās veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos. Tiesa sprieduma 19.punktā atzina, ka veselībai vai dzīvībai bīstamie apstākļi izpaudās tādējādi, ka pieteicēju meita ģimenē nesaņēma nepieciešamo atbalstu, ģimenē esošo konfliktu attīstība veicināja pieteicēju meitas baiļu un nedrošības sajūtas veidošanos.

Apgabaltiesa sprieduma 23.punktā atzina, ka pieteicēju ģimenē esošā konflikta rezultātā pieteicēju meita nevarēja uzturēties ģimenē un gūt nepieciešamo emocionālo atbalstu, jo no konflikta tālāk izrietēja vardarbība, kas konfliktu padziļināja.

[8] Nepamatots ir kasācijas sūdzības arguments, ka tiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 67.panta otrās daļas 6. un 7.punktu, jo tiesa nav vērtējusi apstākli, ka bāriņtiesas lēmumā nav norādīti lietderības apsvērumi.

[8.1] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 67.panta otrās daļas 7.punktu rakstveidā izdots administratīvais akts satur atsevišķu piemēroto tiesību normu uzskaitījumu.

Kā izriet no apgabaltiesas sprieduma 13.punkta bāriņtiesas lēmums ir pamatots ar tiesību normām – Civillikuma 203.panta pirmās daļas 2.punktu un likuma „Par bāriņtiesām

un pagasttiesām” 16.panta otro daļu. Šo konstatēto faktisko apstākļu pārvērtēšana saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 325.pantu nav Senāta kompetencē.

[8.2] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 67.panta otrās daļas 6.punktu rakstveidā izdots administratīvais akts satur administratīvā akta pamatojumu, it sevišķi ietverot lietderības apsvērumus.

Minētajā tiesību normā norādītie lietderības apsvērumi ir jānorāda administratīvajos aktos, kuri paredz lietderības apsvērumu izdarīšanu (brīvajos, izdošanas izvēlas vai satura izvēles administratīvajos aktos).

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 65.panta pirmo daļu, ja piemērojamā tiesību normā noteikts, ka izdodams konkrēta satura administratīvais akts (obligātais administratīvais akts), iestāde izdod šādu administratīvo aktu.

Obligātā administratīvā akta izdošanas gadījumā iestādei tipiskajos gadījumos nav pienākums administratīvajā aktā norādīt tā izdošanas vai satura lietderības apsvērumus, jo tie izriet no piemērojamās tiesību normas.

Konkrētajā gadījumā bāriņtiesas piemērotā tiesību norma – Civillikuma 203.panta pirmās daļas 2.punkts noteic, ka bērna aprūpes tiesības vecākiem tiek atņemtas, ja bāriņtiesa atzīst, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vecāku vainas dēļ.

Tātad tā noteic konkrētas tiesiskās sekas, ja bāriņtiesa konstatē, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos. Līdz ar to lēmums par aprūpes tiesību atņemšanu ir obligātais administratīvais akts, un iestādei tajā nebija pienākums norādīt lietderības apsvērumus.

Tomēr normā ietvertie vārdi *veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos* ietver nenoteikto tiesību jēdzienu, kas katrā konkrētajā gadījumā ir jāpiepilda ar saturu. Konkrētajā gadījumā bāriņtiesa ir piepildījusi jēdzienu ar saturu, norādot konkrētos apstākļus un pamatojumu, kādēļ tie ir bīstami veselībai. Tiesa to ir pārbaudījusi, atzīstot to par pamatotu.

[9] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 107.panta ceturto daļu, jo tiesa nav pierādījusi faktu, ka pieteicēju meita atradās veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 107.panta ceturto daļu, lai prasījuma robežās noskaidrotu patiesos lietas apstākļus un panāktu tiesisku un taisnīgu lietas

izskatīšanu, tiesa dod administratīvā procesa dalībniekiem norādījumus un ieteikumus, kā arī savāc pierādījumus pēc savas iniciatīvas (objektīvās izmeklēšanas princips).

No minētās tiesību normas izriet tiesas pienākums pašai pēc savas iniciatīvas iegūt pierādījumus.

Apgabaltiesa spriedumā ir norādījusi, kurus pierādījumus pārbaudot tā ir izdarījusi secinājumu, ka pieteicēju meita atradās veselībai bīstamos apstākļos (*sk. apgabaltiesas sprieduma 17., 18., 19., 23.punktu*).

Ievērojot, ka apgabaltiesas spriedumā ir precīzi uzskaitīti tiesas pārbaudītie pierādījumi, Senāts tos atkārtoti neuzskaita un nepārvērtē.

Pieteicēji konkrētajā gadījumā nav norādījuši, kādus pierādījumus lietā būtisku apstākļu noskaidrošanai tiesa pēc savas iniciatīvas nav savākusi, bet kurus tai vajadzēja savākt.

[10] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka apgabaltiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 154.panta trešo daļu, jo nevērtēja pierādījumus kopumā un atsaucās tikai uz bāriņtiesas sniegto informāciju.

[10.1] Apgabaltiesa sprieduma 20.punktā ir vērtējusi pieteicēju lūgumu vērtēt *A.N.* lomu meitas uzvedībā. Tiesa atzina, ka šīs lietas ietvaros minētās personas rīcība nav vērtējama (un līdz ar to arī ar šo personu saistītie pierādījumi), jo nav saskatāma saikne starp minētās personas rīcību un pieteicēju spēju pildīt vecāku pienākumus.

Ievērojot minēto, Senāts konstatē, ka apgabaltiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 151.pantam ir vērtējusi pierādījumu attiecināmību un spriedumā ir pamatojusi, kāpēc tā nevērtē pierādījumus, kas attiecas uz *A.N.* rīcību.

Līdz ar to nepamatots ir pieteicēju kasācijas sūdzībā norādītais, ka tiesa, nevērtējot *A.N.* ģimenes apstākļu apsekošanas aktu, pārkāpa Administratīvā procesa likuma 154.panta trešo daļu.

[10.2] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nav norādījusi, kādēļ tā 2005.gada 26.jūlijā saņemtajai informācijai, ko sniedzis *A.N.*, deva priekšroku salīdzinājumā ar 2005.gada 25.jūlija Olaines policijas nodaļas vēstuli, kurā norādīts, ka pieteicējs nekādas konkrētas darbības attiecībā uz meitu nav veicis.

Senāts konstatē, ka apgabaltiesa sprieduma 17.punktā ir vērtējusi ierosinātās krimināllietas materiālus, atzīstot, ka neatkarīgi no izbeigtajā krimināllietā konstatētajiem apstākļiem pieteicējiem bija pienākums rūpēties, lai viņu meita mājās sajustu labvēlīgu vidi un atbalstu. Ievērojot, ka tiesa secinājumu par pieteicēju meitas veselībai bīstamu vidi

ģimenē nebalstīja uz krimināllietas ietvaros noskaidrojamiem apstākļiem, Senāta ieskatā apgabaltiesai nebija pienākums pārbaudīt pierādījumus, kas attiecas uz izbeigtajā krimināllietā konstatējamiem apstākļiem.

[10.3] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka centra „Dardedze” darbinieka sastādītais telefona sarunu apraksts nevar tikt uzskatīts par pierādījumu, jo tieši viņš meitu mudināja uz nepatiesu ziņu sniegšanu.

Senāta ieskatā minētais kasācijas sūdzības arguments ir vērsts uz pierādījumu pārvērtēšanu, kas saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 325.pantu neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē.

[10.4] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nav pierādījusi faktu, ka meita cieta no vardarbības no sava tēva puses, ko pasīvā veidā atbalstīja māte. Meitas psiholoģiskās problēmas, kas saistītas ar pārejas vecumu, vecmāmiņas nāvi, kā arī 2002.gadā uz ielas pārciestā vardarbību, spriedumā nav ņemti vērā.

Senāts konstatē, ka apgabaltiesa spriedumā ir pamatojusi ar pārbaudītiem pierādījumiem faktu, ka pieteicēju meita cieta no vardarbības no sava tēva puses, ko pasīvā veidā atbalstīja māte (*sk. apgabaltiesas sprieduma 17., 18., 19., 23.punktu*). Šo pierādījumu pārvērtēšana neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē.

[10.5] Nepamatots ir kasācijas sūdzības arguments, ka tiesa nav vērtējusi pieteicēju pieteikumā un paskaidrojumos norādīto.

Senāts konstatē, ka apgabaltiesa sprieduma motīvu daļā ir vērtējusi pieteicēju pieteikumā minētos argumentus, paskaidrojumus (*sk. apgabaltiesas sprieduma 17., 21., 22., 25., 27.punktu*). Apstāklis, ka pieteicēji nepiekrīt tiesas spriedumā minētajam pierādījumu novērtējumam, neliecina, ka tiesa šos pierādījumus nav vērtējusi vai ir vērtējusi nepilnīgi.

[11] Pieteicēji nepiekrīt tiesas secinājumam, ka bāriņtiesa bija tiesīga ņemt vērā centra „Dardedze” atzinumu.

Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 30.panta pirmo daļu, proti, rakstveida pieprasījums sniegt atzinumu par pieteicēju meitas psiholoģisko pārbaudi nav lietas materiālos. Senāts šo kasācijas sūdzības argumentu atzīst par nepamatotu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 30.panta pirmo daļu iestāde vai tiesa likumā noteiktajos gadījumos pieaicina piedalīties procesā institūciju, lai tā savas kompetences ietvaros dotu atzinumu lietā.

Saskaņā ar likuma „Par bāriņtiesām un pagasttiesām” 19.panta 1.punktu bāriņtiesai (pagasttiesai) ir tiesības prasīt, lai iestādes, uzņēmumi un organizācijas, kā arī atsevišķi iedzīvotāji iesniegtu vajadzīgos dokumentus un citus materiālus, kas nepieciešami bērnu tiesību nodrošināšanai.

Senāts konstatē, ka konkrētajā gadījumā bāriņtiesai nav likumā noteiktas tiesības prasīt sniegt atzinumu centram „Dardedze”. Līdz ar to tās atzinums nav atzīstams par atzinumu Administratīvā procesa likuma 30.panta pirmās daļas izpratnē.

Šāds iestādes atzinums ir atzīstams par rakstveida pierādījumu lietā.

[12] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nav pierādījusi, ka centra „Dardedze” atzinums atbilst Administratīvā procesa likuma 150.panta pirmajai daļai. Pieteicēju ieskatā tiesa ir pieļāvusi nelikumīgus pierādījumus.

Senāts minēto kasācijas sūdzības argumentu noraida kā nepamatotu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 150.panta pirmo daļu iestādei jāpierāda tie apstākļi, uz kuriem tā atsauca kā uz savu iebildumu pamatojumu. Senāts atzīst, ka minētā tiesību norma neregulē jautājumu par pierādījumu pieļaujamību.

[13] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nenoskaidroja, ka liecinieki tika izraidīti no tiesas sēžu zālēs, tādējādi pārkāpjot procesuālo tiesību normas.

Senāts šo kasācijas sūdzības argumentu noraida kā nepamatotu, jo liecinieku izraidīšana no tiesas sēžu zāles ir paredzēta Administratīvā procesa likuma 216.pantā. Minētā tiesību norma paredz, ka liecinieki līdz viņu nopratināšanas sākumam tiek izraidīti no tiesas sēžu zāles. Sēdes priekšsēdētājs gādā, lai tiesas nopratinātie liecinieki nesazinātos ar nenopratinātajiem lieciniekiem.

[14] Ievērojot spriedumā minētos argumentus, Senāts atzīst, ka Administratīvās apgabaltiesas 2007.gada 21.septembra spriedums ir tiesisks un tas atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2007.gada 21.septembra spriedumu,
bet V.K.un M.K. kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore (*paraksts*) V.Krūmiņa

senatore (*paraksts*) J.Briede

senatore (*paraksts*) D.Mita

NORAKSTS PAREIZS

Senatore

V.Krūmiņa

Rīgā 2008.gada 10.janvārī